

Intervju med Bo Olsson, Särnaharrens SFK, hemkommen som individuell 5-a från Mormyschka-VM i USA (World Ice Fishing Championships).

– Vi från fiskevårdsområdet får verkligen gratulera dig till femteplatsen, bäste svensk, det är en av dom tre-fyra bästa svenska insatserna i ett mormyska-VM!

– Hur gick det till att kom du med på VM?

– Jag åkte på ett DM i Jämtland och kom därifrån till SM 2012, där jag var sammanlagd 21-a. När laget skulle tas ut till årets VM var det så många avhopp, att jag fick frågan om jag ville följa med som reserv. Den chansen kunde man inte missa, så jag tackade ja. Sedan fick mest hela laget magsjuka olika dagar. Jag var rätt pigg efter bara en dag. Och så blev jag uttagen att fiska första dagen och vann min sektion.

– Ni var där en vecka före, hur var det, vad gjorde ni?

– Jag låg sjuk en dag, och så var det träning i 5 dagar, långa hårda dagar, en dag fiskade jag sju timmar och fick 8 fiskar. Men det var bra att få lite träning, jag hade varken tävlat eller fiskat särskilt mycket den här säsongen egentligen, med all kyla som varit hemikring.

Vi tränade på samma vatten, Big Eau Pleine Reservoir, som tävlingen skulle gå på. Tävlingsområdet var förstas avlyst, men genom träningen fick vi en känsla för hur fisken var fördelad i vattnet. Det försökte vi tillämpa sen. Det kunde slå fel också, det var en från Mongoliet som fick en kiloskarp på träningen, nära ett av hörnen på en tävlingsruta. Där blev det hårt fiskat på tävlingen, men det var nog en del som nollade där. Det var 11 som blev utan fisk första dagen och 4 andra dagen.

– Vad berodde det på att fisket var så trögt, det skulle ju finnas en massa fiskarter osv?

– Det var en regleringsdamm som kördes ganska hårt, det var en massa sand i och på isen till exempel, det är ju typiskt om vattenståndet varierar när det fryser. Det snackades också om en stor syrebrist som hade slagit ut nästan all fisk fem år tidigare. Och kallt var det ju, -20 första tävlingsmorgonen, och -27 andra, och 50 – 60 cm is, lite som hemma helt enkelt.

– Det berodde inte på allt bökande som amerikanerna hållit på med då, ekolodat i 3-D och undervattenskaterat alla tävlingsrutorna från sidorna, och jag vet inte allt dom hade haft för sig enligt deras hemsida?

– Naeeh, det tror jag nog inte, det var ju likadant på träningen vart vi kom, även i rätt ostörda områden. Runt tävlingsområdet var det ganska mycket publik, oväsen, folk som körde bil på isen osv. Och i och för sig, en del av de centralt lagda rutorna i tävlingsområdet fiskade väl lite bättre än de andra, någon av dagarna, men, det var bara tiotals gram som skilde... Jag tror ändå inte att det var avgörande för fiskens tröghet. Det fanns ju annat, till exempel så var ju beten och mäsik hårt reglerat, man fick inte använda fjädermygglarver, eller doftmedel, utan bara beten som tillhandahölls av organisatorerna: totalt 2 liter, hälften levande bete, maskar i två olika storlekar 20 – 30 mm, 45 – 60 mm och vanliga röd-vita maggots. Det fanns graderade askar för bete och mäsik som man var tvungen att visa upp. Det fanns också en fångstreglering, sammanlagt max 25 st. crappie, eller gulabborre, andra arter var fritt, fast av dom fanns det knappast något. Amerikanen i C-sektionen hade 25 kvoterade fiskar till 676 g (tävlingens högsta vikt dag 2) och han var klar en stund innan signalen.

Det var över huvud taget strikt reglerat, vi var fyra stycken som fick lämna dopingprov till exempel, det hade inte hänt förut. Annars var det som vanligt, med 5 smårutor ungefär som en fotbollsplan, där en representant från varje nation tävlade, 11 nationer gånger 5, d.v.s. 55 tävlande båda dagarna, 5 m c/c mellan de tävlandes borrhål, vilket funktionärerna kollade på begäran, 2 flaggor märkta med land och sektion, som varje deltagare fick och var tvungen att ha inom 30 cm från hålen, en varning för ett regelbrott och två varningar ledde till diskning osv. Men det var ingen som fick någon varning. På det hela taget var arrangemanget mycket välskött. Maten, som serverades gemensamt, fick förstås skulden för en del magsjuka, (särskilt dagar när det serverades kyckling), men det kan väl också ha berott på ett virus.

Det där med grus och sand i isen var ett helsike, inte fanns det några reservskär i rätt storlek att få tag på och skärsliparen hade vi inte fullt förtroende för. Vi hann ju prova vad han gick för genom träningarna menar jag. Jag hade varit förutseende och hade två par reservskär, så jag sparade ett för varje tävlingsdag. Första tävlingsdagen blev borren verkligen rejält skämd.

– Hur hade ni lagt upp taktiken?

– Vi var överens om att inte jaga efter amerikanarna, alla visste att dom hade ekolodat och bottenfotograferat och hållit på med 3-D bottenkartor, som dom behöll för sig själva. Vi räknade med att dom skulle få onödigt mycket påhäng, och att fisken kunde bli störd där dom var. I stället skulle vi svenskar hålla oss i mitten av rutorna, söka av på det på träningen optimala fiskedjupet på 3 – 3,5 (4) m, efter bottenformationer etc. Det var ju trögt, så det blev en hel del trugande där man känt någon fisk. Det vi hade fått på träningen var mest en fisk som heter crappie, i ungefär 30 – 40 gram, upp till hektosstorlek, så det blev ju att fiska efter såna. Det fanns en hel del jättesmå gulabborrar också 5 – 10 gram, men dom gav ju inte så mycket vikt, en polack hade fått 22 sådana och det vägde 125 g. Abborrarna var dessutom också kvoterade (totalantal tillsammans med crappie 25 st.), och inte nappade dom nåt vidare heller. Det togs också ett par - tre karpar på träningen, men ingen på tävlingen, så det var ju heller inget att satsa på.

Mäskningen hade inte alls fungerat på träningen så det struntade vi egentligen i. Klart att man släppte i några maggotar eller nån mask ibland i hål där det nappat, men det gav åtminstone inte mig några extrafiskar. Öststatarna mäskade förstås, men jag såg inte att det gav något i dom rutor där jag tävlade. Det berättades också att dom kunde ta sig till att borra fem meter ifrån den som fick fisk och vräka i mäsk, för att förstöra fisket för den som hade flyt. Det sades vara en av anledningarna till att regleringen av mäsk och betena hade införts.

Vattnet var rätt mörkt och fiskarna, crappies, hade kraftigt underbett och tittade uppåt när de åt, sades det, eller vad det nu berodde på, så det gällde i alla fall att röra på grejerna på en 60 – 70 cm ovanför botten. Om man höll stilla nere vid botten, blev det inget alls, eller bara som små pillnapp av små gulabborrar utan att något fastnade. Finnen, som vann sammanlagt på två andraplatser, hade fått en del småfisk, men det var väl inte allra minsta sorten han hade där han satt.

– Och hur blev tävlingen för dig?

– Jag höll mig till vår taktik båda dagarna och fiskade med en 4 mm discokulmyska i guld med krok 12 - 14. Jag agnade med den lilla sortens mask och ibland en maggot. Första dagen började jag centralt i rutan, sökte av metodiskt, och satt en fem – tio minuter i hålen, det

kunde ta en stund innan fisken nappade. Dom andra var upptagna av att följa vår amerikan, så jag fick vara rätt mycket i fred. Folk sprang förbi bara och det gjorde ju inte så mycket. Jag fiskade på 60 – 70 cm över 3 - 3,5 meters botten djup och fick 7 fiskar som tillsammans vägde 268 g. Det räckte till seger i min sektion. Det var en rätt jämnhård tävling, högsta vikten från alla sektioner den dagen var 460 g (ryssen i C 1). Och som sagt, 11 tävlande nollade.

Det kändes rätt bra med en sån start, och jag hade ju ett par reservskär. När lagkamraterna frågade hur det var, kunde jag konstatera att det var ungefär som en dag hemma på våra KM, 10 – 11 personer, svinkallt, och så får man väga in ett par hekto!

– Fiskarna var väl inte alldeles lika i alla fall?

– Nä, crappies ser ut som en korsning mellan en öring och en braxen, fast med stor käft och underbett, taggiga är dom också, sånt får man inte på fjällcupen, inte ens efter trivselkvällen!

På söndagen började jag i samma stil, och hade bra självförtroende. Direkt första minuten fick jag två riktigt hyfsade 100 grams - crappies i det hål där jag började. Sedan hade jag en känning vid en sänkning av något som också var en bättre fisk. Men sen var det slut, trots att jag följde en liten djupkant på 3,5 m djup. Vinnaren, amerikanen, i den rutan, C, var ju individuella 3-an, han som fiskade bäst av amerikanerna. Både 1-an, 2-an och 3-an fiskade i samma ruta som jag. Det var ju fisk där, men det gick inte att komma inom räckhåll. Fast jag såg att det fanns ett oborrat hörn, så jag gick dit sista kvarten, men jag borde nog ha rört mera på mig lite tidigare. Det hade räckt med en 70 - 100 grams fisk till, så hade jag slagits om silvret i stället. Och, det var väl inte jättelångt fram till förstaplatsen heller.

– Så där brukar man hålla på och räknar ut det när man har facit i hand, men det är väl bara att bita ihop och se fram emot nästa VM. Fast, det var väl spännande när du var i ledningen?

– Jo, det stämmer att jag var i ledningen ett tag, första timmen på söndagen ungefär. Sedan hann dom ifatt mig, fast det blev ju rätt hårt in i det sista, vi var tre på samma poäng. Sverige blev sexa i lagtävlingen, det var egentligen bra jobbat, vi slog Polen och Estland.

– Folke Andersson då, tidigare dubbla VM-tvåan, hur gick det för honom?

– Han var ganska rejält däckad av magsjukan i flera dagar och missade flera träningar, sedan satsade han på mindre fisk, och små myskor, på tävlingen, och det blev väl inte helt optimalt där han var. Men finnen, som vann individuellt, fiskade med små, 3 mm, målade myskor. Peter Eriksson, som var näst bäste svensk, hade otur första dagen, men fiskade bra och vann sin sektion den andra. Mats Larsson vann också sin sektion fast han varit sjuk dag 1.

– Fick du med dig några nya hemliga grejer då?

– Ja, jag köpte en ultratunn lina, Berkley nanofil 0,002, som höll 0,9 kg och några mormyskor av finnen, han målade dom själv, se här, Bo sträcker fram en välfylld mormyskaask. Där satt några lite blekskära och rödlila eller orangea småmormyskor, inte helt olika redaktörens egenmålade, fast mindre förstås. – Hm, det där var riktigt intressanta grejer.

– Ja, då får vi tacka för det, det var spännande att få ta del av dina VM-erfarenheter. Vill man ha fullständiga resultatlistor mm, kan man googla USA Ice Team.